

DIFnoviny

Deník divadelního festivalu soukromých škol

Za rok přijedu zase.
kdosi

2. dubna 1995 2 Kč

CTVRTE
VÍ
ČÍSLO

Tak, a je to.

Zmožený a unavený festival se nám odbelhal někam pryč a nechal nás tu na celý další rok stát samotné a opuštěné.

Tedy vlastně až zase tak opuštěné a osamocené ne, vždyť se všichni můžeme potkat na různých podobných akcích - namátkou třeba za měsíc v Brně, o prázdninách na Jiráskově Hronově, na podzim v Ostravě...

Co říci, jakým heslem vstoupit do posledního festivalového dne? Nevím, jsem už příšerně unavený (je 5.23 ráno), otupěle zírám na monitor (je na něm cosi shnilého) a mechanicky něco tluču do klávesnice. Hlavou mi však víří poesie a povznáší mne do výšin bohémství. Objevuji kouzlo známého rýmu "Slunce žblunce" a pokouším se vytvářet fantasktní kompozice vodopádů slov a barev, divoce zurčících na pozadí božské hudby. Ano, PSÁNO RÁNO, to je, oč tu běží - žijme pro skutečné, opravdové umění! Pryč s přetvářkou! Osvobodíme se od zkorumpovaných základů našeho bytí a pozvedněme oči k lepším zítřkům!

Tedy, co říci, jaká použít slova, slova, slova? Snad jenom: "Mějte se pěkně a za rok zase nashle", ale více už toho pro vás v této chvíli udělat nemohu, to po mě opravdu nemůžete chtít, neboť spor, zda spát, či ne, je už dobojován.

Zlámejte si vazy.

DIFnoviny - deník divadelního festivalu soukromých škol.

Redakce: Jitka Andělová (GSL), Tomáš Benda (MFF UK), Pavel Hrbáč (GSL), Jana Kafková (GJ), Pedro Miguelito (GSL), Saša Nedvědický (GSL), Honza Rosenauer (GJ), Klára Špičková (GSL) a Pepa Zachariáš (John Henry Newman school Stevenage).

Adresa redakce: GSL, Karla IV. 885, Ústí n. L., tel.: 316 34, 33 707.

Zadané i nevyžádané příspěvky můžete přinést každému z výše uvedených a ten je již dopraví na to správné místo.

Poznámka: za nepříznivých okolností mohou některé informace působit desinformačně.

PSÁNO O PULNOCI

autor: už spí

La
la
la
lavička
Ma
ma
ma
ma
mamička
ička
ička
máma
ička
ička
láva
máma
si mávala
láva
se lámala
a
malá
lama
se
mile
chlámá:
"La
la
la
la..."

PSÁNO PO PULNOCI

autor: ještě spí

Sok
sok
vyl
mok
mok
pil

Bral
tok
tok
řval
O.K.
O.K.

PSÁNO RÁNO

autor: snad se vyspí

Kočička mňouká
pustila pšouka

Neboj se kočičko
máš pěkné očičko
proto ti pomůžem
a pšouka přemůžem

Pohled nezúčastněného účastníka

Pche, řeknete si, jak je asi rozdíl v pohledu zúčastněného a nezúčastněného účastníka. Ani ne velký (KUPODIVU).

Zkuste si představit, že po úmorných dvou dnech ve škole, které jste strávili tichým užíráním se závistí, dorazíte doprostřed rozjásané, místy nerozjásané party, prosvihnete poslední představení a neseženete žádnou večeři. A pak se probíráte stohy vzpomínek z let minulých a stohy *DIFnovin* (mimochodem zcela dokonalých) a hrozně vás štve, že s těmi všemi úchvatnými lidmi máte společné právě jenom to, že jste v Ústí nad Labem na DIFSOUŠi. A tak se zoufale snažíte splynout s davem, poslouchat názory na představení a opilecké historky. Pak je vám to chvíli líto, ale až se dožerete, řeknete si: "Sakra, vždyť vloni jsi tu taky byla a šlo to. Jsou tu stejní lidi, skvělá představení, stejná místa. To MUSÍ JÍT." A tak ráno vstanete a vrhnete se do festivalového života, šklebíte se na všechny strany a najednou vás prostoupí cosi jako DUCH FESTIVALU. Je to absolutně úchvatný pocit. Něco jako nirvána prostých lidí. Však dosti frází.

V Ústí je to super (máte snad lepší výraz?) a pokaždé se sem budu ráda vracet. Už vám nezávidím vašeho ducha, ale hrozně moc vám to přeji, protože vaše představení jsou dokonalý zázrak komunikace lidí (pozor, jsem laik!). A tak si to koukejte užít a příště přivezte stejně dobrá a lepší představení. Kdybych si ho měla sama napsat, tak se budu snažit se sem nějak dostat a zase mezi vás patřit. Radím vám dobře! Udělejte to také tak.

Čau vaše Veronika S. SG Křížika Plzeň

JOHN LANG

je anglický mim, který mluví sčělle česky a dokonale mě nadchl. Nejdříve nás trochu rozhybal malou ranní rozcvíčkou, takže jsme byli uvolnění jako hadroví panduláci.

A pak se to rozjelo...

Naučil nás vidět zdí tam, kde jsme je neviděli. Ruka má více poloh, než jsou ty, které jsme zvyklí používat. Poznali jsme své tělo jaksi zevnitř...

Je krásné vidět věci, které "nejsou", tedy věci, které existují jen v našich představách - podrážděnými jezevčíky počínaje a čínskými zápasníky zdaleka konče. Je krásné učit se vnímat svět jinýma, mimózníma, nebo mimickýma očima. Sáhnout si na představu... Nejen červený nos dělá mima mímem. Nejen červený nos dělá člověka člověkem. Jde o to najít(s) se...

Rolnička

P.S: Zítřa, nebo vlastně už dnes se o tom můžete přesvědčit na vlastní oči. Mr. Lang má v 15 hodin v Činoherním studiu představení.

Otevřít se

To byl základní cíl Karla Tománka na sobotní dílnu, která ale, ač se jí nezúčastnil a ač za sebe našel více než rovnocennou náhradu v podobě Radka

Kotlaby z Mladé Boleslavi, vůbec neproběhla. Zájemci o tuto dílnu byli totiž dva. Příčiny můžeme hledat kdekoliv, ale nakonec stejně dospějeme k tomu závěru, že pro mladé ochotníky je zkrátka desátá hodina dopolední až příliš brzo.

Tragedie amatérského divadla

Včera v podvečerních hodinách v Činoherním studiu v Ústí n. L. nejprve jacísi neznámí výtržníci zdemolovali vnitřní vybavení divadla (televizory apod.) a posléze se nějaká duševně chorá osoba odpálila plastickou trhavinou a vzala s sebou k pánu budovu ČS i spolu s asi 186 účastníky Divadelního festivalu soukromých škol.

Kytky

Lidičky zlatý, to je průšvih! Já to asi předešlu hned na začátku, že se mi to nelíbilo...

Je mi to líto, fakt. Viděla jsem Sajfrtáky, jak byli zdrchaní, patrně se jim to rozšroubovalo a rozjelo a rozpláclo - tak nějak ke mně přicházely impulsy i z jeviště. Myslím, že vím, o čem chtěli hrát a jak, ale že příliš nezvažovali své vysílací prostředky.

Krásná ale byla tanečně lyrická scéna nepoutané dívky a do bahna upadnuvšího chlapce. Snad nejvíce ze všeho jsem postrádala prosté divadelní citění...

Sinetta

Kytky

Jestli chcete vědět, o čem ta hra je, přečtete si program. Takhle nějak zněla slova jednoho ze spoludiváků, sedícího vedle mě. A opravdu. Vlastně ani z něj jsem se to nedozvěděl. Po akustické stránce mi připadala dobrá hudba, avšak jsem nerozuměl textům (jež byly zřejmě nejdůležitější z celé hry). Docela jsem byl smutný z toho, že jsem tuto hru nepochopil. Sorry.

Pavel Hrbáč

MUZIKÁL - KYTKY

- aneb: Když byl pan učitel mladý, byl zhrzen životem (jako ostatně každý někdy), a tak psal "básně" (jako ostatně každý někdy). Pak jej svedla krásná dívka květin a dobře to dopadlo.

Muzika - tam nebyla.

Poezie - tam nebyla.

Divadlo - tam nebylo.

Zpěv - tam taky nebyl.

Co tam tedy vlastně bylo? Viděla jsem bezradné mladé lidi na jevišti, kteří se pohybovali v rytmu nudy. Zachvátily mě pochybnosti, jestli už jsem tak stará - nebo co, že se nudím taky, ale rozhlédla jsem se po hledišti a uviděla ne pulsující obecenstvo (jak bych očekávala při rockové hudbě), ale otrávené obličeje - náctiletých. Pan profesor opravdu básníkem není. Napadá mě

otázka, zda je vůbec možná dobrá interpretace špatné poezie. Snad jediné ve chvíli, kdy se nesnažím brát ji Vážně. Oni se o to snažili, ale nikdo jim neuvěřil.

Uplést z bič prostě nejde!

Renata Vordová

Rockový muzikál z předměstí

Začnu tvrdě hned od začátku. Nejprve k textům, kterým jsem z části nerozuměl, neboť anihercům-anizpěvákům nebylo rozumět, a tu zbývající část jsem nepochopil. Marně jsem se snažil dovítit, co že mi to chtějí vlastně říci, připadal jsem si, že ti lidé nade mnou mluví cizím jazykem a chvílemi nerozumí ani sobě. Hudba byla, ale vůbec se mi nelíbila. Tedy ne že bych neměl rock rád, ale ono to jaksi nebylo ono. Pravda, co se hudby týče, jsem laik, ale našťastí ještě poznám, která hudba se mi líbí a která ne. Stručně shrnuto, špatná hudba plus těžko pochopitelné texty (alespoň pro mě) dává tento výsledný dojem: zmatené představení s mizernou hudbou. Kdyby na tomto festivalu tato hra nebyla, vůbec by mi to nevadilo a už vůbec bych tu hru nemusel vidět podruhé, to bych si raději zopakoval představení R.Š. Olomouc, neboť to jsem pochopil ihned na začátku.

P.S. Také je zcela možné, že autoři zcela přecenili moje IQ a IQ části obecnstva, tudíž se namáhali zcela zbytečně. A jejich hra bude po-

Milí oumělčové!

Nejen přehlídkami člověk jest živ, leč občas chvíle naskytne se, kdy divadelník tápe a hledá a po nápadu či inspiraci či troše té práce touží. A pak je tady

DÍLNA

a to divadla studentského, mladého a zkoumajícího, kterážto konati se bude v Brně - CVC Lužánky, Lidická 50, 65812 Brno, tel.:05-41210058 5.-8.května 1995.

Spoluhrdaři budou Karel Tománek z Hlínky, Tomáš Doležal a Petra Rychecká z Kšand a Mirek Obrátil z Lávky. Spolu s nimi můžete pod heslem "stojím na okraji světa a před sebou vidím..." hledat a překračovat hranice divadla, bláznit s postavami, texty, prostory i hudbou a radovat se ze společenského setkání.

Potřebovati budete pouze spacák, sto korun (snídaně, režie) a chuť hrát si i hrát.

Pokud tedy máte chuť přijet pobejt, hlaste se na výše zmíněné adrese u Tomáše Doležala či Petry Rychecké písemně i telefonem, a to co nejrychleji.

Těšíme se!

Petra Rychecká

chopena za nějakých 70 až 200 let. Konec konců i genius Jára Cimrman zůstal ve své době nepochopen.

Saša Nedvědický

Hudba není divadlo

Když jsem včera ku polední vcházel do Č. S., první, co upoutalo mou pozornost, byl leták upozorňující na úvodní představení toho dne: KYT-KY. "Kopretiny, peace-znak - že by něco o hippies?" procházelo mi hlavou. Míru očekávání mi po vstupu do hlediště umocnil i pohled na jeviště - kombo, kytary, bicí... Krátce po začátku představení mě všechny představy rychle opustily.

Nebudu se zabývat hereckými výkony protagonistů tohoto kousku, ani texty skladeb, to přenechám jiným, povolanějším. Pokusím se zhodnotit projevy hudební. Nejdříve kytara: nebyla nehorší, občas i zajímavé breaky, ale ničím nepřekvapila. Basskytara: z jejího zvuku bylo cítit malé sžítí hráče s nástrojem (viz níže), úroveň odpovídala zkušenostem, tedy až na poněkud větší množství nepřesností platí to, co pro kytaru. Bicí (první dojem): "Šišmarjá! Ten snad ty bicí vidí poprvý v životě!" Bicí (po chvíli): asi už párkrát držel paličky v ruce, ale těch nepřesností, zvláště při navazování na kytary - chtělo to více zkoušet, kluci! Saxofon: klasicej kvílák (nejlépe při blues), jinak nejlepší ze všech čtyř instrumentalistů, občas působil jako lék na rány od ostatních. Zpěvy (či jak to vůbec nazvat): nejraději bych je nehodnotil vůbec - od faleše po zcela diletanské chyby při manipulaci s mikrofony. Ale je třeba ocenit snahu a odvahu. A také musím pochválit autora hudby, Pavla Rameše, který se stylem skladeb čistě střelil do popisovaného období 70's aniž by se stal pouhým epigonem někoho z řady Beatles - Deep Purple, jež poslouchá.

Po představení jsem si kluky-muzikanty odchýtil. Pavel, Artur a Vítek mi na sebe prozradili, že krom muzikálu spolu nehrají. Ani ve stylu svých "civilních" hudebních projevů se neshodují, neboť (jak známo) hardcore není folk ni bigbeat (atd.). Basák Artur je původem kytarista a na basu brnká asi tak měsíc, bubeník Vítek mě šokoval sdělením, že hraje již tři (!) roky, prý ale byl velice nevyspalý. Se svým dnešním výkonem spokojeni nebyli. Pro začátek jim odešlo

kombo, stěžovali si i na prakticky znemožnění zkoušky. Souhlasím s Pavlem, že v projevu nechybělo ani mnoho řemeslných chyb. Celá "kapela" se však před vystoupením sešla všehovšudy tříkrát! (To nepíšu na obhajobu, ale pro pochopení.)

Honza Rosenauer

Hodina mezi psem a vlkem

Prokletý básník Jakub Maceček mě velice překvapil. Rekl mi totiž daleko víc, než v Oksfortu. Snažil jsem se pochopit, proč mají novinaři diktafony, foťáky (jediné, co mě napadlo, je souvislost se součastností), ale hlavně to, kam jsou schopni toto představení dotáhnout. Určitě to nebylo až do konce. Nebo snad ano?

Pavel Hrbáč

Druhá bomba z Havířova byla účinná

Kvalita představení den za dnem stoupá (až na některé výjimky). Přesvědčil mne o tom divadelní kus Havířováků "Hodina mezi psem a vlkem". Hra vypráví o životě, trablech a hlavně o smrti básníka Francoise Villona - tolik tedy k obsahu. Nyní se pokusím najít něco, co se mi nelíbilo. Jsem zklamán, nenacházím nic kromě bachařek a novináře (proč holka musela hrát muže a ne ženu?). Ale budte klidní, ona si porota stejně něco najde. Obracím tedy list a budu se věnovat té kladné stránce představení, které se určitě zařadí mezi elitu festivalu. Bylo zahráno velmi působivě. Diváka jistě zaujala jednoduchá výstavba scény, perfektní práce s technikou (hlavně se zvukem). Díky tomu možná zůstaly výkony herců trochu ve stínu nebo herci do toho nešli naplno. I přesto je představení jedno z nej působivějších, nejdynamičtějších, nejoriginálnějších, nej..., ... (zde se mi už slov nedostává). Ale jak říkám, porota si vždycky něco najde, neboť kdo hledá, najde.

Saša Nedvědický

Otvírák

Čtenáři žánru science - fiction (a určitě i jiní) jistě zjistili, že tohoto tématu je všude plno. Jistý despotický systém, který vychovává svoje stroje, je samozřejmě nerad, když se proti němu někdo postaví. Ale toto přeci všichni vědí. Avšak forma, jakou to bylo podáno, a vědomí, že tuto hru hrají jako svou prvotinu, mě vede samozřej-

mě k vědomí toho, že jsou dost odvážní. Možná, že takhle velké sousto asi opravdu nejsou schopni najednou spolknout.

Pavel Hrbáč

Díky Otvíráku do blázince

Myslím si, že název vystihuje velmi stučně děj hry. Děj se odehrává v době, kdy už se lidstvo řídí podle toho jaká barva svítí (barva pracovní, barva společenská...), technika zkrátka ovládá člověka.

Co se však stane, když nefunguje otvírák na krychličky s jídlem? Člověk zajde za sousedkou, zdrží se, přetáhne čas... To udělá několikrát, zaplete se s policií a zbytek už znáte. Teď už k představení samotnému. Hru tohoto typu jsem viděl poprvé (vyjma několika povídek Raye Bradburyho). Silně na mě zapůsobil námět. Můj dojem byl ovšem umocněn i zpracováním. Herci věděli přesně, co dělat, chovali se, mluvili jako opravdové stroje a to vše v bezvadných kulisách. Výborná byla spolupráce se světlem, ale zejména se zvukem. Představení bylo určitě velmi náročné zvláště po technické stránce. Ale Brňáci zvládli vše s přehledem. Byli poprvé v Ústí a napoprvé se uvedli skvěle. Jenom mě mrzí, že hráli těsně po velmi působivém havířovském představení... Osobně si myslím, že porota bude velmi těžko hledat, co vytknout, ale kdo hledá...

Saša Nedvědický

OTVÍRÁK

Poctivě přiznám, podle názvu bych stěží odhadla téma příběhu. Kšandy mě vyvedly z omylu, že shlédnu drama okoušené pijáckou pitkou, nybrž...

Hružná scifi aneb vize nabléhé budoucnosti, kdy obyčejná šháňka nového otvíráku může způsobit zprotivení se nejvyššímu řádu (instituci) vládnoucímu lidské civilizaci. Následuje pobyt v nápravném ústavu, který člověka náležitě okleští od jakýchkoliv volnomyšlenkářských nápadů. A jsou z nás loutky, marionety zvrhlého přetechnicovaného světa, kde se jen v prasklínkách téměř dokonale hladké stěny snaží živořit ostrůvky citů a lidských hodnot.

Přečetla jsem si rozhovor Pecky z třetích DIFnovin a zároveň jsem se zamyslela nad zrovna strávivším kusem. Dala jsem Petře za pravdu, že troška neotřkaností byla z Brňáků cítit. Zato oba-

vy z "hrozných" světelných změn či "šilených" zvuků se zcela určitě nenaplnily.

Jednotlivé výjevy na mě svou bělostí působily vcelku depresivně (což bylo jistě účelem) a těžký vzduch zmanipulovaného světa, dýchl i do diváckých řad. Škoda jen, že jsem z úvodních scén, ve kterých se mladý L. A. Dupont počne utíkat k půvabné Luciole, necítila více vřelejšího citu z jejich setkávání. O to více by vystoupil kontrast hrůznosti následujícího odloučení a manipulace člověka na skororobota.

Nicméně na to, jak krátkou dobu zatím Kšandy fungují, zdá se mi jejich výsledek nadmíru potěšující, o čemž koneckonců svědčí i velice spokojený závěrečný potlesk neméně spokojeného obecenstva.

Klára Špičková

Šit-teátr v rytmu swingu

Léta dvacátá (spíš než třicátá), místo (město) libovolné z oblasti tehdy ještě (před krizí) prosperující Ameriky (i když scény více odpovídaly evropskému způsobu života o dvacet let později - ať žije Škvoreckého Danny Smiřický). Děj potvrzující, že tváře lidí se mění, ale duch (a s ním i mnohé pocity) zůstává. Neboť mnoha těm, kteří někdy zkoušeli dát dohromady vlastní "band", případně většina scén jako vystřižených z vlastního života. Však teď už k vlastnímu námětu.

Na počátku byla sázka. A ta sázka byla od Andyho. Výstup první. A tak založili swing band. I plynuli dnové - výstup druhý. (Ponechme již Bibli stranou a pokračujeme v duchu let devadesátých.) Prostě zkoušeli... a vožírali se... a souložili... no prostě dělali všechno, z čeho by jejich rodičové asi moc radosti neměli. Do toho nám zněl swing a po pódiu se přeměšťovali herci, kteří svými kostýmy (všichni) a pohyby (většina) dotvářeli celkovou iluzi pohodového studentského života "mezi dvěma válkami". Úvod vypadal nadějně, avšak hluchých a nedotažených scén přibývalo. Časem se připojili i ne zcela zvládnuté herecké projevy (např.: zpěvákovo klácení se ve chvíli, kdy oznamuje počátek konce s chlastem). Sic by to znamenalo nějakou tu práci navíc, představení by zajisté přibrálo na hodnotě, kdyby v programu nemusel být nápis: "Hudba je nepůvodní." K instrumentální stránce se vyjadřovat nebudu, protože si myslím, že to stejně byl spíš jen napůlskoromuzikál. Tedy něco jako

"normální" představení s mírně zvětšeným procentem hudební produkce.

Závěrem pár rad pro Šit-teátrníky. Dejte si víc:
bacha na shodu doby s chováním herců v in-
scenaci

hluchá místa v ději

záležet na programu (přehlednost a smyslnost obsahu).

A neberte vážně redaktory píšící ve 3:59:59.

Honza Rosenauer

Epileptický(?) svět

Poslední představení dne třetího divadelního

Závěrečná hra opět připadla na triko soukromého Gymnázia Schola Ludus a jak už se pomalu stává tradicí - tento ústav se znovu postavil o "BANG!" večera.

Děj: Vnitřní pochod myšlenek, útržků a posřehů z okolního světa - denní světové "problémy" - války, hladomor, epidemie... a reklamy na žvýkačky a ... do toho všeho ještě přetržená nit kontaktu člověka s člověkem ...

Herecké výkony?

V této abstraktní hře beze slov se k výkonu hlavní hrdinky nedá snad ani nic říct. Dost dobře vypodobněný stav deprese a v nečekaném okamžiku rozbití obrazovky, jenž dalo hře ostrý a rychlý spád, ale i na straně druhé - dobře vystižená hloubka psychické poruchy. Na to, že představitelka hlavní role - představení bylo hráno úplně poprvé - hrála vše jen tak "z voleje" - dobrý výkon.

Závěr? Dojem? Názor? Pár slov k autorovi?

Zdá se mi trochu neúčtyhodné - k epileptikům použít osamocení a bezmocnost epileptika k vyobrazení vlastního světa, který se, bohužel, dosud nevyrovnal s realitou všedního dne a okolního světa. Nevím, jestli autor opravdu někdy viděl epileptika. Epileptici jsou normální lidé a často psychicky vyrovnanější, než "všichni ostatní" bez epilepsie.

Jana Kašková

Epileptický svět

Dnes k ránu po strýci Achabovi jsem už ani neměla sílu se společensky unavit, leč dobelhala jsem se do školy, usedla k počítači a... Nic... Nebyla a pozdává se mi, že ani nejsou slova... (Ty tři těžky jsou mojí spásou...) Jemně jsem kolegům redaktorům naznačila pomocí nonverbálních.

konkrétně zvukových efektů, že prostě uúúááá-
úuuíííéééééjéooooooooou apod.

Kolezi se jali shovívavě usmívat, přisunuli si židličky a pomocí zdrobnělín oslovovali mou psychickou nepřítomnost... Po chvíli se rozpoutala přímo vášnivá debata ohledně mně svěreného kusu a sice právě onoho jež je nadepsán... Upřímně mne jejich názory, respektive kritiky překvapily. Například by mě vůbec nenapadlo osočovat "děkovačku". Svorně se stavěli proti mně, ale byla jsem nezlomná - dle jejich (následuje přídavné jméno, které nebudu konkretizovat) názoru si autor nesmírně podrazil nohy, když vřele, několikrát za sebou políbil svou milou, neboť tím dal najevo, že svět nestojí za to ovno a předčasně ukončení - sebevraždu, o čemž se nás snažil "přesvědčit."

Já bych ty dva světy, totiž divadlo a realitu, nekloubila tímhle způsobem dohromady. I když jsem schopna porozumět protipólu.

Pokud výsledkem by měl být pocit, "něčím" naplněnost, porozumění, které asi nikomu z nás není neznámé, alespoň chvíli zamyšlení se nad nadhozenou lidskou zlobou, nedá se popřít úspěch - nechalo se vidět...

Asi ještě hodinu po produkci jsem se stále nemohla zbavit pocitu obrovské nezodpovědnosti (nikoli mé, k tomu se právě začínám dostávat). Je pravda, že bez rozflákání televizoru by to všechno šlo do... Ale snad by se dalo najít i jiné a stejně účinné řešení. V ten moment byli ohroženi nejen diváci případnými střepinami, ale především aktérka sama a snad ani nepřeháním, řeknu-li že smrtelně.

ZKOUŠEK

Na dnešek

8.³⁰ až 9.¹⁵ Klemra Ústí n. L.
9.¹⁵ až 10.⁰⁰ PORG Praha

Nicméně má cynická nátura se přímo blaženě rochnala v poslední zprávičce o smrti duševně chorého, který se odpálil plastickou trhavinou a s sebou k Pánu vzal ještě šestatřicet dětiček...

Sinetta

THE END

THE END bylo první, co mě napadlo při Epileptickém světě těsně před koncem (mám na mysli jistý okamžik děkovačky), je to název mojí nejoblíbenější písničky od DOORS. Dle mého názoru se tomuto už nedá říkat divadlo, to bylo něco víc anebo možná ne. Míla nás chtěla oslovit, sdělit nám svůj názor na svět, tedy jen na nás záleží, jestli se s ním ztotožníme nebo ne (osobně se neztotožňuji s řešením tohoto problému), ale i tak se mi líbilo podání. Míla do toho dala všechno. Podle mne jí nešlo ani tak o divadlo, jako spíše o to, aby nám vlastně řekla, s čím souhlasí a s čím bojuje; byla to její zpověď. Přesto se dá představení něco málo vytknout. Mám na mysli konkrétně tu televizi. Myslím si, že bylo trochu riskantní sedět v první řadě, ale zároveň si uvědomuju, že to tam mělo být. Protože v okamžiku, kdy odcházela ze scény měl jsem dojem, že je odhodlána spáchat sebevraždu. Už jsem jenom očekával, kdy ukončí svůj život skokem z osvětlovací rampy.

Další, a to největší výhradu, mám ke konci představení, na mysli mám děkovačku. Několik minut před tím nám hlas z reproduktoru říkal, že v tomto našem světě bez lásky musí přestat existovat cit. Načež pár minut na to se při děkovačce Míla políbí a obejmě se svým partnerem. To mi nesesdlo. Neboť jsem to doposud chápal jako presentaci názoru, který budou hájit s nasazením vlastního života, ale místo toho ho při děkovačce shodí. Kdyby se to nestalo, představení by možná zapůsobilo ještě více - sice potlesku by bylo zřejmě méně (ten ale asi není v tomto typu představení vůbec důležitý), neboť divák by seděl přikován ke své sesli. Díky tomuto nešťastnému okamžiku se to celé svezlo do roviny nějakého happyendu řadového amerického sladkého škváru...

Saša Nedvědký

Theodor Munstock

Děkuji. Vědomí člověka, že je jen jakousi ovčí ve stádě, které je předurčeno ke svému hrozivému zániku a jeho snaha o revoltu je zřejmě pudová. Ahab prý toto představení nechtěl hrát na jevišti, protože tam nepatří. Asi měl svůj důvod. Ale i přesto mi řekl to, co mi říct chtěl. A proto ještě jednou díky.

Pavel Hrbáč

□

Na dnešní den

Babylónská věž 11.⁰⁰
Fantagor 12.⁰⁰
Mim 14.⁰⁰
Závěr a vyhodnocení 15.⁰⁰

PORG Praha
Klemra Ústí n. L.
John Lang - Velká Británie